

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2024. augusztus 22.
(csütörtök)

Szepesy László

32. MI KÖZE ISTENNEK A VELÜNK TÖRTÉNŐ DOLGOKHOZ?

Énekek: 268, 249,5-8

Alapige: Ámós 4,6-11

„De én is bocsátottam rátok fogak tisztaságát minden városaitokban és kenyérszükséget minden helységekben, és mégsem tértetek vissza hozzám, ezt mondja az Úr. De én is megvontam tőletek az esőt három hónappal az aratás előtt, és esőt adtam egy városra, más városra pedig nem adtam esőt. Az egyik rész esőt kapott, az a rész pedig, amelyre nem esett eső, megszáradt. És két-három város tántorgott egy-egy városba vizet inni, de meg nem elégítették; és mégsem tértetek vissza hozzám, ezt mondja az Úr. Megvertelek titeket szárazsággal és ragyával; kertjeiteknek, szőlőiteknek, fügefáitoknak és olajfáitoknak nagy részét megette a sáska; és mégsem tértetek vissza énhozzám, ezt mondja az Úr. Döghalált bocsátottam rátok, mint Egyiptomra; fegyverrel öltem ifjaitokat, fogságra vittem lovaitokat; és táborotok búzát egész orrotokig emeltem, és mégsem tértetek vissza hozzám, ezt mondja az Úr. Felforgattam közületek többeket, amint felforgatta Isten Sodomát és Gomorát, és olyanokká lettetek, mint a tűzből kikapott üszök; és mégsem tértetek vissza hozzám, ezt mondja az Úr.”

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, köszönjük Neked ezt a lelki éneket, amely által emlékeztetsz arra, hogy Te vagy a mi személyes Teremtőnk, létünket, életünket Neked köszönhetjük, Te voltál az, akinek a gondolataiban megszülettünk, Te voltál az, akinek ereje révén e világra jöhettünk. Köszönjük Neked irgalmasdat és kegyelmedet, amivel megőrzöl, megtartasz bennünket bűneink ellenére. Köszönjük, hogy ez az ének emlékeztet arra, hogy a Te mindentudásod minden-

MI KÖZE ISTENNEK A VELÜNK TÖRTÉNŐ DOLGOKHOZ?

re kiterjed, nemcsak a füvet ismered a természetben, és annak mozgását, hanem a mi életünket, vágyainkat, fájdalmainkat, örömeinket, terveinket, reménységünket és mindent, amit szívünkben hordozunk, és ami velünk történik. Köszönjük, hogy nemcsak a tudásod nagy, hanem hogy uralkodsz az életünk felett. Ahogyan megvallhattuk: Te vagy az, aki irányítod az életünk minden eseményét és történéseit. Csodálkozva ámulunk ilyen hatalmat látva! Kérünk, hogy adj alázatot nekünk, és indíts őszinte hála, mert a naponkénti gondoskodásod, az, hogy megtartasz bennünket is, erre kellene ösztönözzön minket. Kérünk, Urunk, hogy többre is indítson a Te uralmad és hatalmad kijelentései igédben: arra, hogy Neked szolgáljunk, a Te terveidet tegyük a mieinkké, a Te akaratod előtt hajoljunk meg, és részesítsük előnyben a saját akaratunkkal szemben, és a Te igédnek megfelelően igyekezzünk alakítani mindennapjainkat, időbeosztásunkat, terveinket, életünket. Ezért kérjük, hogy Szentlelked által munkálkodj bennünk! Ebben adj nekünk fejlődést, előbbre jutást!

Kérünk, most is élő igével vonzzál magadhoz közelebb, Benned való hitben erősíts meg, és az *„engedelmesség lelkével támogass”*, hogy az elhitt ige valóban gyümölcsös válhassék az életünkben! Így kérünk, áldd meg mai istentiszteletünket is, legyen számunkra áldássá, neved számára dicsőségessé!

Szent Fiadért, Jézusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Ebben a hosszú szakaszban Isten visszatekint mindarra, amit Izráel népével tett Ámós próféta korában és az azt megelőző időkben. Első hallásra szörnyűnek tűnhet ez a sok büntetés Isten részéről, de hangsúlyozni szeretném, hogy nem ezzel kezdődött a történet. Az Ámós 4,1-5-ben, illetve az előző fejezetekben is olvashattunk a nép és a nép vezetőinek bűneiről, amelyek lényege, hogy mind életükkel, mind tettett vallásosságukkal Istent gyalázták. Az Úr az Ő prófétái és igéje által szólt népéhez, amely szándékosan nem hallgatta meg, elutasította Őt, nem figyeltek Őrá. Erre az Istent elutasító, makacsul nem hallgató és megvető lelkületre volt az Úr válasza mindaz a sok csapás, amiről itt hallhattunk. Fontos tehát kikötnünk, hogy Isten sosem az ítélettel kezdi a mi keresésünket, hanem szelíd hívogatással, szavának, akaratának hirdetésével. Viszont ez a szakasz figyelmeztet is minket arra, hogy létezik az a makacsság, van az a kemény szív, amelyet az Úr csak ilyen csapásokkal tud visszatéríteni az Ő útjára. Ez a szakasz bámulatosan sok üzenetet hordoz, vasárnap is hallhattuk. A mai alkalmon sem tudom még kimeríteni, ha az Úr engedi, akkor majd a következő alkalommal folytatjuk a tanulmányozását.

Ma egyetlen szemszögből szeretném átgondolni az itt leírtakat, mégpedig annak függvényében, hogy milyen kapcsolat áll fenn a teremtett világ, a természeti események, illetve a velünk, emberekkel történő dolgok és Isten között. Mert ha elolvassuk ezt a hosszú felsorolást, akkor óhatatlanul rá kell csodálkoznunk, hogy az Úr milyen sokféleképpen cselekedett azért, hogy népét megtérésre, Hozzá visszatérésre bírja. Nem egyféle módon: számtalan módon csele-

kedett. Olyan dolgokat sorol fel, amelyeket modern gondolkodásunk nem Ne-ki, hanem a természetnek, a véletlennek vagy a sorsnak tulajdonít. Először ezért azt szeretném, hogy azon gondolkozzunk el, hogy milyen világszemléletünk van, abban Isten milyen kapcsolatban áll életünk eseményeivel. Másodszor pedig arra térünk ki, hogy Isten céljai eléréséhez használja fel ezeket a hétköznapiak tűnő dolgokat.

Először tehát gondoljuk végig, hogy milyen világszemléletünk van, abban Isten milyen helyet foglal el. Erre az ösztönöz minket, hogy Isten olyan dolgokat tulajdonít magának ebben a felolvasott igeszakaszban, amelyeket korunk embere a tudomány miatt függetlenít Tőle, de még a keresztyének közül is sokan úgy gondolják, hogy azok oka nem lehet a szerető Isten. Mire gondolok? Azt mondja Ámós által az Úr, hogy éhínséget bocsátott a földre, mivel az országban kenyérhiány alakult ki. Majd az esőtől fosztotta meg a népet, amellyel hatalmas szárazságot okozott. Ezt követően különféle betegségeket küldött a kertekben, szántóföldeken található növényekre, ezzel tizedelve meg a termést. Majd ezt követően az egyiptomi tíz csapás egyikét küldte Izráel fiaira, amelyet háború követett, hiszen azt mondja Ámós, hogy fegyverrel haltak meg Izráel fiai. Végül pedig Sodoma és Gomora pusztulását okozó tűzzel verte meg Izráel országát. Felsorolni is sok, Testvérek, hát még az okokat megvizsgálni, hogy mi áll ezek mögött az események mögött.

Isten azt mondja nagyon egyszerűen, hogy mindezeket Ő küldte Izráel országára, Ő volt ennek a rengeteg csapásnak a szerzője és az oka. Ezt a kijelentést alaposan gondoljuk végig, mert ez egy nagyon mély kijelentése az igének. Isten azt mondja, hogy Ő a végső oka az éhezésnek, a szárazságnak, a betegségnek, a háborúnak stb. Azt mondja, hogy ezek nem csak úgy véletlenszerűen történnek meg, hanem az Ő minden értelmet meghaladó bölcsességében megvan mindegyiknek a maga helye és célja, ami miatt elrendelte ezeket az eseményeket. A mai ember szerint ez képtelenség. A világunk működéséről teljesen másként gondolkozunk, hiszen a tudomány – ahogyan mondani szokták – már sok mindenről lerántotta a leplet. A fizikával, biológiával, kémiával foglalkozó tudósok már sok természeti törvényt felismertek, ezért tudjuk, hogy mi miért úgy történik, ahogyan történik. Korunk felvilágosult embere megfosztotta a világot Istentől, és azt akarja, hogy higgyünk a természetben, mint önálló létezőben, amely magát hozta létre. Higgyünk az olyan természeti törvényekben, amelyeket a véletlen alakított ki, és a természeti jelenségekben, amelyeknek nincs erkölcsi célja, nincs rendeltetése az emberre nézve, hanem csak úgy maguktól megtörténnek.

Szárazság? Meg tudjuk magyarázni. A meteorológusok megmutatják a műhold felvételeket, hogy milyen nyomású, páratartalmú levegő érkezik hazánk fölé, és megindokolják, hogy ezért nem fog esni az eső, vagy riogatnak minket, hogy még jég is lesz. A klímával foglalkozók meg tudják indokolni, hogy bolygónk ökoszisztémája hogyan változik az emberi beavatkozás következtében, és ebből kifolyólag miért változnak meg az évszakok évről évre. Mindent megmagyarázunk, és közben Istenről teljesen megfeledkezünk. Az, hogy az egyik vá-

MI KÖZE ISTENNEK A VELÜNK TÖRTÉNŐ DOLGOKHOZ?

rosban miért esett az eső, és a másikban miért nem (ahogyan arról a 7. versben is olvasunk), ez nem kérdés a mai ember számára, hiszen csak a szerencse műve. De jó nektek, hogy ott esett! Nálunk nem, milyen pechesek vagyunk!

Éhezés? Megmondjuk, megmagyarázzuk, hogy miért történt. Előállnak a mezőgazdasági és gazdasági szakemberek, rávilágítanak a rossz termés okaira, a helytelen gazdálkodásra, hogy nem tettünk félre tartalékokat stb., és máris mindent tudunk arról, hogy miért nincs kenyér a boltok polcain. Hogy Istennek bármi köze volna hozzá? Korunk embere szemében ez bolondság.

Növényeket megtámadó betegségek, járványok? A biológusok megmagyaráznak mindent, feltérképezik a járvány terjedésének útvonalát, megvizsgálják magát a betegséget, hátha valami ellenszert is ki lehet fejleszteni, és mindent kézben tartanak. Hogy miért pont most jött a járvány, miért azokat a területeket sújtotta, ahol megjelent, azt nem lehet megmondani, nem is érdemes ilyen értelmetlen kérdésekkel fárasztani magunkat – a tudósok szerint. Természetesen Istennek ehhez sincs semmi köze.

Háború tör ki, és családok ezrei veszítik el fiaikat a harcok során. Ki él és ki hal, az természetesen a balszerencse és a képzettség, rátermettség függvénye, ki milyen életképes a harcmezőn, de Istennek véletlenül sincs köze ahhoz, hogy ki él és ki hal.

Értjük, mire gondolok? Modern világnézetünkben nincs helye Istennek, az Ő mindent befolyásoló akaratának. Olyan hatalma lenne, hogy tudatosan, akaratára és szándéka szerint irányítsa az esőt, a szárazságot, a betegségeket, a háborúkat? Elképzelhetetlen. Tényleg az? Lehet, hogy a modern gondolkodás határozza meg a mi világnézetünket is, hiszen ebben neveltek, oktattak, tanítottak minket, de tényleg ez az igazság? Így kell szemlélnünk a világot, a természetet és minden, emberiséggel kapcsolatos eseményt? Istenünk olyan tehetetlen, apró és erőtlen lenne, hogy mindezeket nem tudja befolyásolni, tetszése, céljai szerint irányítani? Hogyan gondolkodunk mi a minket körülvevő világ és Isten kapcsolatáról? Teljesen független a kettő egymástól, vagy csak időnként, ha Isten akarja, akkor beleszól a természet folyásába, vagy pedig teljesen Ő határozza meg, hogy mi hogyan és mikor történik? Látja korunk embere Isten kezének munkáját egy egyszerű nyári zápor vagy szárazság mögött? Sajnos nem.

Pedig nem volt ez mindig így. Voltak korok, amikor az emberiség egy jó része Isten cselekvéseként látta a természeti dolgokat is. Például Jób azt írja könyvében: *„Azért én a Mindenhatóhoz folyamodnám, az Istenre bíznom ügyemet. Aki nagy, végére mehetetlen dolgokat művel, és csodákat, amiknek száma nincsen. Aki esőt ad a földnek színére, és a mezőkre vizet bocsát”* (Jób 5,8-10). Micsoda, Jób, te azt gondolod, hogy az eső mögött Isten áll és nem az időjárás? Egy egyszerű záporban is a mindenható Isten áldását látta és hitte. Híres reformátorunk, Kálvin János 500 évvel ezelőtt a következőket írta: *„Amikor az emberek nélkülözni kezdenek, valóban Isten átkának ismerik el, hacsak nem nagyon ostobák”*. Azon gondolkodtam el, hogy vajon napjaink emberére, személyesen ránk is igaz-e ez? Ha nélkülözni kezdenénk, akkor azt Isten átkának látnánk? Vagy az esőt, ha a növények javára van, az Ő áldásának mondjuk? Vagy

a betegséget, gyermekeink halálát Neki tulajdonítanánk, vagy csak balszerencsének? Ó bárcsak olyan hatalmas Istenünk lenne, és olyan hatalmas Istenben hinnénk, amilyenek magát a Szentírásban kijelenti és megmutatja!

Ne értsük félre: a tudósok leírhatják az események hogyanját, természeti okait. De mit tud a tudomány a végső és erkölcsi okokról, arról, hogy Isten mit miért engedett meg? Elmondhatjuk, hogy hogyan keletkezik az eső, de vajon ez elvezet-e minket oda, hogy hálát adjunk érte Urunknak? Aszály, szárazság idején magunkba szállunk-e, bűnbánatot tartunk-e, vagy Isten gyermekeként Őhöz fordulunk-e szabadításért, ahogy elődeink tették? Hát József története, a hét bő és hét szűk esztendő esete nem tanított meg minket arra, hogy mind az eső, mind a szárazság az Úrtól jön? Vagy Illés esete, akinek imádságára évekig nem volt eső az országban, majd könyörgésére ismét lett? Nem okultunk belőle? Hogyan nézünk mi a természeti jelenségekre, teremtett világunkra? Úgy, mint ami teljesen független az Úrtól, vagy pedig amelyet ma is Ő tart fenn, de nemcsak a létezéséről gondoskodik, hanem vezeti is, és okkal irányít benne minden folyamatot? Ezeket az okokat Ő ismeri, Ő tudja, Ő találta ki. Nem arról szólok, hogy a természet azonos lenne Istennel, mert nem az, de vajon a mindenható Isten pont a teremtett világot ne használná fel a mi irányításunkhoz és terelgetésünkhöz? Vajon Ámós nem arról beszél, hogy ezek az események által Isten Izráel népét akarta magához téríteni bűneiből? Mert a kérdés mindig az, hogy ti mégse tértetek vissza hozzám. Vajon az Úr megváltozott volna ezen a területen, és ma már nem cselekszik így? Kicsoda a mi Istenünk: a világ Ura vagy korlátozott hatalommal bíró istenecke?

Vajon Isten igazságtalanul várta el népétől, hogy ezekben a dolgokban – szárazságban, éhségben, betegségben, háborúban – Őt kellett volna felismerniük, és bűneikből megtérniük? Mert ha nem Ő áll ezek mögött, akkor nem is várhatta el, hogy mi Őt ismerjük fel ezek okaként, és Izráeltől se várhatta volna el, hogy megtérjenek bűneikből, mert akkor nem Ő áll ezek mögött az események mögött. Vagy ha nem tanítottunk volna rá, akkor szintén nem lenne meg hozzá a lelki szemünk Őt felismerni mindezek mögött a dolgok mögött. De korábban nem olyan Istennek jelentette ki magát igéjében, akinek mindehhez köze van, ezért az áldásokat (esőt, egészséget, békességet) és a csapásokat (szárazságot, betegséget, háborút) nem Neki kell tulajdonítanunk? Ha nem ilyenek mutatta magát korábban, akkor népétől sem várhatta el, hogy ezek mögött az Ő keze munkáját lássák meg, és elgondolkozzanak azon, hogy miért sújt minket az Úr ilyenekkel. Ha viszont Isten népét úgy oktatta, tanította igéjén keresztül, hogy személyesen Őt lássák meg az egyszerű eső mögött is, akkor vajon nem várhatta el, hogy a szárazság ideje alatt bűnbánatot tartsanak, és megtérjenek Őhöz? Isten népének mit kellett volna hinnie Isten és a világ kapcsolatáról? A természeti események, népek állapota független lenne Tőle? Nem, hanem a mindenható Isten áldásának kell tulajdonítanunk minden jót, és minden csapást pedig megtérésre való felszólításnak. Természetesen itt nem a személyes bűnökről van szó, nem csak az van, hogy egy ember miatt nincs eső, bár Illés esete figyelmeztet, hogy egy ember imádsága által az Úr mit ké-

MI KÖZE ISTENNEK A VELÜNK TÖRTÉNŐ DOLGOKHOZ?

pes véghez vinni, de itt nemcsak egy emberről van szó, hanem közösségekről, népekről, családokról, gyülekezetekről, városokról. A lényeg az, hogy nem mindegy, mi hogyan szemléljük a mindennapjainkat: mindent függetlenítünk Istentől, vagy pedig meglátjuk mindenható Urunkat, aki a világi eseményeket, a természeti jelenségeket is fel tudja használni népe vezetésében, akár a megtérésre hívásban is. Vigyázzunk azonban, hogy mindig Istent lássuk meg, és legyünk óvatosak az olyan ítélezéssel, mint hogy: biztos a bűn miatt történik veled. Mert a születése óta vak ember esete figyelmeztet minket, hogy az okokat is az Úr tudja, hogy kit miért sújt valamilyen betegséggel, és hogy egy népet is miért sújt vagy próbál. Mindig keressük alázattal az Ő akarátát ebben! Néha az ember bűnei miatt, néha Isten dicsőségéért (mint a vak embernél), néha azért, hogy mások segíthessenek rajta, és így készítsen elő, és gyakoroltasson valakit a jócselekedetekben. (Még számtalan okot lehetne felsorolni.) Az okok sokféle lehetnek, ezek meghatározásában legyünk alázatosak, bölcsek, Istentől vezetettek. A lényeg azonban, hogy világunk működését és a hétköznapi eseményeket ne függetlenítsük az Úrtól, mint ahogyan korunk embere teszi, mert Ő olyan Istennek jelenti ki magát, aki ezek mögött a dolgok mögött áll.

Másodszor röviden beszélünk kell arról, hogy Isten eszközként használja az Ámós által felsorolt eseményeket céljai eléréséhez. Mert nem állhatunk meg annál a gondolatnál csupán, hogy Istennek köze van az esőhöz, a szárazsághoz, az éhezéshez és a háborúhoz, hanem hogy Ő maga eszközként használja azokat céljai eléréséhez. Isten tudatosan időzíti ezeket az eseményeket, és úgy alakítja a körülményeket, hogy abból népe valamilyen üzenetet megértsen. Például az Ámós által felsorolt eseményekből Izráelnek meg kellett volna értenie, hogy súlyos bűnökben él, azoktól el kell fordulnia, bűnbánatot tartva az Úrhoz kellett volna térnie. Vagy egy másik bibliai példa: gondoljunk az egyiptomi tíz csapásra és a fáraó makacsságára. Mi volt a célja ezekkel az Úrnak? A Róma 9,17-ben olvashatjuk, mit akart az Úr ezekkel, ezt mondja a fáraóról: *„azért támasztottalak téged, hogy megmutassam benned az én hatalmamot, és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön”*. Íme a cél, ami miatt mindez történt. Vagy mikor Jézus Krisztust megfeszítették, több órán át sötétség lett Júda egész földjén (ahogyan arról a Máté 27,45-ben olvashatunk). Izráel népének nem azt kellett megértenie, hogy egy újabb front érte el Jeruzsálemet, amely fekete felhőkkel teljesen eltakarta a napot, hanem hogy Isten Fia az, aki ott a kereszten szenved értük. Isten eszközként használja fel ezeket az eseményeket, hogy üzenjen nekünk, és céljait elérje.

Mi a lényeg? Az, hogy meg kell értenünk: Isten nem úgy kormányozza a világot, ahogyan a hitetlenek gondolják, mintha minden csak úgy szabadon, véletlenszerűen, magától történne az égen és a földön. Nem! Minden az Úr akarátával áll kapcsolatban! Ő az, aki visszatartja az esőt, azután pedig bőségesen megöntözi a földet. Ő az, aki forróságot küld ránk, majd mérsékli a levegő hőmérsékletét. Mindezeket keresztül azt mutatja meg nekünk, hogy mennyire kegyesen bánik velünk, majd pedig azt, hogy haragszik ránk. A Szentírásen keresztül Isten arra akar megtanítani minket, hogy a természet egész rendjét –

az esőtől kezdve a napsütéses napokon át, az egészséget és betegségeket is beleértve – Isten különleges gondviselésének tulajdonítsuk. Azért különleges gondviselésnek nevezem ezt az Ő munkáját, hogy ne úgy gondolkodjunk, mint az istentelen emberek, akik a természet véletlenszerű működéséről beszélnek. Mert ők úgy gondolják, hogy a természet a maga törvényei szerint önmagában működik mindenféle tudatos cél nélkül. A gép forog, az alkotó pihen – vallják sokan Madách-csal együtt. De ez nem így van! Nekünk, Isten népeként tudnunk kell, hogy Isten azt akarja, hogy a mindennapi eseményekben is Őt lásuk meg, azokon keresztül magát akarja láthatóvá tenni. Természetesen először az Ő igéjében lássuk meg Őt, mert anélkül nem fogjuk megérteni a világ eseményeit sem, de a világban is lássuk meg! Az egyszerű zápor mögött. Ne zárjuk a Biblia világába Istent, mert a Szentírás arról beszél, hogy ma is munkálkodik a világban körülöttünk! Egy olyan világban élünk, amit Isten akarata határoz meg teljes mértékben. „*Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.*” Isten meg akar tanítani minket, hogy felfedezzük szeretetének jeleit, és ezekben örömmünk legyen! Egy egyszerű záporban is, ami hűvös levegőt hoz. Egy egyszerű napsütéses nap vagy szárazság után az eső mind olyan dolgok, amelyek menynevei Atyánk szeretetéről beszélnek nekünk, amelyeket elhíve örülhetünk Őbenne. Ha Istentől függetlenítjük a világot, akkor nem adunk Neki hálát azért, aminek Ő az oka. Akkor nem dicsőítjük Őt úgy, ahogyan kellene. De ugyanígy fel kell ismernünk – és Ámós szakasza erre is figyelmeztet minket – haragjának jeleit is, hogy azok megalázzanak bennünket, és megtérjünk bűneinkből. Ámós szavaiból mindezeket meg kell tanulnunk.

Mindezekből tehát lássuk meg, hogy milyen hatalmas, a világban történő eseményeket is irányító Urunk van, és ha életünk eseményein keresztül szeretetét vagy haragját mutatja meg nekünk, akkor örüljünk, vagy térjünk meg bűneinkből, hogy ne legyünk süketek mindezekre, mint Izráel fiai voltak. Ők nem akarták meghallani az Úr szavát, a sorscsapásokon keresztül nem látták meg Őt, és nem akartak megtérni. Legyen számunkra intő példa az ő esetük! Pozitíve pedig lássuk meg, milyen hatalmas Urunk van, aki meghatározza mindennapjainkat, akinek örvendezhetünk egy egyszerű napsütésben és az esőn keresztül is, akinek hálát adhatunk mindazért, amit velünk tesz. Isten Szentlelke vezessen minket ebben bölcsességével és kegyelmével!

Imádkozzunk!

Áldunk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, szent igédért, amely a Te szavad, amely érthető, amelyet a Szentlélek megvilágít számunkra, és amelyen keresztül magadhoz hívsz, és a hitben is erősítesz bennünket. Köszönjük igédet, amelyen keresztül Téged ismerhetünk meg, azt, hogy ki vagy, hogyan cselekszel velünk. És magasztalunk azért, hogy nem vagy független ettől a világtól, hanem aktívan munkálkodsz benne, akarodat a felsorolt eseményeken keresztül is megmutatod nekünk, akár azért, hogy figyelmeztess és megtérésre szólíts, de az áldásaidat és szeretetedet is megmutatod nekünk, hisz egy időben kapott zápor vagy egy napfényes nap is Tőled jövő, és örülhetünk annak,

MI KÖZE ISTENNEK A VELÜNK TÖRTÉNŐ DOLGOKHOZ?

hogyan Te adtad. Kérünk, segíts, hogy Téged ne függetlenítsünk teremtett világodtól, hanem lássuk meg, hogy a létezése is Tőled függ, és minden dolog benne, amiről azt hisszük, hogy magától, törvényszerűségek szerint történik, amögött is Te állsz. Kérünk, hadd növekedjél a mi szívünkben, hadd lássunk Téged még hatalmasabbnak, még dicsőbbnek, még erőteljesebbnek és még bölcsebbnek! Mert akaratom szerint irányítod ezeket az eseményeket, hogy üzenjél nekünk, hogy céljaidat elérjed.

Kérünk, adj egyen-egyenként, de népünknek is halló füleket, értő szíveket, és kérünk, hogy adj Hozzád térést bűneinkből, modern bálványainktól. Kérünk, áldd meg egyházunk szolgálatát is! Hadd magasztaljon Téged a mi életünk, a mi szavunk, hálaadásunk vagy éppen bűnbánatunk, hogy a világ ezt is látva, arra csodálkozzon rá, hogy ki vagy Te, hogy még a szelek is engednek Neked. Így kérünk, hogy egyen-egyenként erősíts minket a hitben, a kegyelemben, és vezess bennünket igéden keresztül is!

Könyörgünk a szenvedőkért, akiket betegségekkel próbálsz, lehet azért, hogy hitüket erősítsd, lehet azért, hogy a türelmet kiformáld bennük, de lehet azért, hogy egy bűnből megtérjenek. Akárhogy is legyen, kérünk, hadd hallják meg a Te hívó szavadat, és Benned hadd lehessenek erősek, Hozzád térjenek!

Eléd hozzuk gyászolóinkat. Te vagy a „*minden vigasztalás Istene*”, kérünk, Benned legyen erejük és vigasztalásuk!

Könyörgünk az előttünk álló hétért is! Kérünk, hogy áldd meg alkalmainkat, kérünk, hogy ígéd mindig legyen fontos számunkra, életet hordozó mag, amely valóban valami újat kezdhet bennünk, az életünkben felnövekedve megerősödhet és gyümölcsöt teremhet. Így adj nekünk mindig alázatot, mikor Rád figyelünk! És az engedelmisség lelkével támogass bennünket, hogy akaratomdat igyekezzük cselekedni!

Kérünk, hogy amíg vissza nem jössz, vagy magadhoz nem szólítasz bennünket, őrizz minket a hit útján, segíts, hogy a Te útjaidon, Téged követve élhessünk! Így maradj velünk ígéreted szerint kegyelmesen, és add, hogy mi is a Te útjaidon járva, új éneket énekelve Téged dicsőíthessünk, magasztalhassunk!

Szent Fiadért, Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

249,8 ének

8. Ez a kegyes Isten nem vet engem is el,
Rólam is hűség volt gondot visel;
A kincs és dicsőség ha enyéme nem lettek;
Igazság-vizsgáló lelket adott helyettek;
Adott külső-belső ép érzékenységeket,
Kezeimbe lantot, szájamba új éneket.